

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 398/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., K., zastúpeného spoločnosťou F., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. B. F., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09 z 13. júna 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. V. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou F., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. B. F., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09 z 13. júna 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je v postavení povinného v konaní v exekučnej veci oprávneného T., spol. s r. o. v likvidácii, B. (ďalej len „oprávnený“), o vymoženie sumy 26 694,75 € s príslušenstvom vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09. Vykonaním exekúcie okresný súd poveril súdneho exekútora JUDr. P. H., Exekútorský úrad, B. (ďalej len „súdny exekútor“), a to poverením na vykonanie exekúcie č. 5502*021495 z 10. septembra 2009.

Dňa 16. januára 2009 bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti, ako aj upovedomenie o začatí exekúcie inými spôsobmi. Proti exekúcii vzniesol sťažovateľ námietky podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Tieto námietky okresný súd zamietol uznesením z 22. októbra 2010. Keďže o zamietnutí námietok rozhodol vyšší súdny úradník okresného súdu, bolo proti predmetnému uzneseniu prípustné odvolanie, ktoré sťažovateľ aj podal. O odvolaní sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09 z 13. júna 2011, ktorým jeho námietky proti exekúcii zamietol.

Sťažovateľ tvrdí, že „Okresný súd Čadca svojim postupom a rozhodovaním v konaní vedenom pod sp. zn.: 5 Er 450/2009-516 a najmä posledným rozhodnutím - uznesením zo dňa 13. 06. 2011, sp. zn.: 5Er 450/2009-516, EX 9558/09... porušil jeho základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (právo na súdnu ochranu), ako aj základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Podľa sťažovateľa porušenie v sťažnosti označených práv spočíva najmä v tom, že okresný súd „pri svojom rozhodovaní nesprávne a na jeho škodu aplikoval a interpretoval relevantné právne normy a na takejto chybnjej aplikácii a interpretácii práva založil svoje rozhodnutie, ktoré svojim negatívnym obsahom (tiež negatívnym výrokom) bezdôvodne zasiahlo do jeho právneho postavenia a ohrozilo tak reálne jeho majetkové práva. Nesprávna aplikácia a interpretácia práva vyplýva zo skutočnosti, že pohľadávky uplatnené povinným (sťažovateľom) na započítanie porušovateľ vyhodnotil ako premlčané, pričom

tieto premlčané evidentne neboli, (Okresný súd Čadca pri svojom rozhodovaní nesprávne aplikoval a interpretoval relevantné právne normy - § 358 a nasl. a § 87 a nasl. Obchodného zákonníka). Vyššie definované základné práva boli neakceptovateľným spôsobom porušené aj preto, že porušovateľ na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď vyhodnotil, že povinný (sťažovateľ) neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní, že je veriteľom pohľadávok, ktoré uplatnil na započítanie pod por. č. 7, 8, 9, a to napriek tomu, že povinný (sťažovateľ) dôkazy o svojom postavení veriteľa k predmetným pohľadávkam súdu predložil.“.

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje skutkový a právny stav veci, ktorý predchádzal podaniu jeho sťažnosti ústavnému súdu, pričom vo vzťahu k namietanému porušeniu svojich základných práv v rámci konania pred okresným súdom poukazuje najmä na tieto skutočnosti:

«1) Sťažovateľ - Ing. V. K. je veriteľom oprávneného - spoločnosti T., spol. s r. o., pretože má z titulu uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávok voči oprávnenému pohľadávky vo výške 2.784.359,10 Sk (92.423,79 EUR). Ing. V. K. nadobudol pohľadávky postúpením od spoločnosti V., spol. s r. o. so sídlom O... Postúpenie pohľadávok bolo riadne oznámené postupcom dlžníkovi - oprávnenému v tomto konaní... Z odôvodnenia napadnutého uznesenia však vyplýva, že súd mal výšky faktúr a dátumy splatnosti za preukázané. Dôvody sťažnosti sa nevzťahujú priamo k zneniu jednotlivých faktúr, ale k nesprávnemu postupu súdu pri aplikácii a interpretácii právnych noriem na zistený skutkový stav...»

2) Sťažovateľ uskutočnil vo vzťahu k pohľadávkam oprávneného, ktoré sú zahrnuté v exekučnom titule jednostranný zápočet. Jednostranný zápočet bol doručený oprávnenému 28. 07. 2009, t. j. ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Započítaním pohľadávok došlo k úplnému splneniu dlhu Ing. V. K., ktorý má byť predmetom exekúcie. Navyše, oprávnený aj po započítaní naďalej dlží povinnému titulom postúpenia pohľadávok sumu 128.056,20 Sk (4.250,68 EUR)...

3) Podľa názoru porušovateľa sú vzájomné pohľadávky účastníkov (povinného a oprávneného z exekúcie) spôsobilé na započítanie až na to, že pohľadávky povinného boli v čase, kedy sa stretli s pohľadávkami oprávneného, už premlčané. S poukazom na ust.

§ 358 Obchodného zákonníka ide o prekážku jednostranného započítania. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že tak pohľadávka oprávneného ako aj pohľadávka povinného nepozostáva z jedného nároku, ale z viacerých samostatných nárokov. Ide o pohľadávky z viacerých nezaplatených faktúr, pričom (i) na strane oprávneného ide o celkom 19 faktúr so splatnosťami od 25. 7. 1996 do 23. 9. 1997 v celkovej sume 804.206,- Sk (26.694,75 €) s príslušenstvom a (ii) na strane povinného ide o celkom 11 faktúr so splatnosťami od 5. 3. 1993 do 21. 6. 1993 v celkovej sume 817.229,71 Sk (27.127,06 €) s príslušenstvom.

4) Porušovateľ jednotlivé samostatné pohľadávky oprávneného ako aj povinného nesprávne považuje za jednu pohľadávku („jeden ucelený nedielný súbor“), pričom za jej výšku považuje súčet jednotlivých faktúr a za splatnosť považuje splatnosť poslednej pohľadávky. Za deň stretu všetkých pohľadávok povinného a všetkých pohľadávok oprávneného súd stanovil deň 23. 09. 1997 a za deň premlčania všetkých pohľadávok povinného stanovil deň 21. 06. 1997. Následne prijal záver, že premlčanie všetkých pohľadávok povinného nastalo ešte v dobe, keď sa tieto pohľadávky nestali spôsobilými na započítanie so všetkými pohľadávkami oprávneného, ktoré sú predmetom exekúcie.

5) Uvedený právny názor porušovateľa je nesprávny a právne neobstojí pre rozpor s platnou právnou úpravou. Tento názor bezdôvodne vybočuje z rámca racionálnej aplikácie a interpretácie práva a neakceptovateľne tak obmedzuje vyššie definované základné práva sťažovateľa.

6) Článok 46 ods. 1 Ústavy zaručuje každej zákonom vymedzenej fyzickej osobe, bez ohľadu na jej štátnu príslušnosť, inter alia právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.

7) Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy...

8) Zamietnutie námietok súdom bez zákonného dôvodu a na podklade platného práva je odmietnutím spravodlivosti a porušením čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

9) Ustanovenie § 358 Obchodného zákonníka nie je možné interpretovať a aplikovať tak, že pri posudzovaní zápočtu viacerých pohľadávok má dôjsť k spojeniu týchto pohľadávok do dvoch súborov, súboru na strane veriteľa a súboru na strane dlžníka (a vice versa) a následnému posudzovaniu splnenia zákonných podmienok započítateľnosti celých týchto súborov tak, že posudzovanie podmienok započítateľnosti bude uskutočnené len vo

vzťahu k jednej z pohľadávok súboru veriteľa a jednej z pohľadávok zo súboru dlžníka, konkrétne tých dvoch pohľadávok, ktoré sú časovo splatné ako posledné. Porušovateľ tak pri skúmaní započítateľnosti pohľadávok nevzal do úvahy vlastnosti všetkých jednotlivých pohľadávok, ale len vzťah pohľadávky povinného založenej nezaplatením istiny 164.976,35 Sk na základe faktúry č. 90117593 zo dňa 21. 06. 1993 a pohľadávky oprávneného založenej nezaplatením istiny 40.850,- Sk na základe faktúry č. 9700003144 zo dňa 23. 09. 1997.

10) Aplikácia a interpretácia práva porušovateľom je založená na argumentácii ad absurdum a nie je právne akceptovateľná. Podľa ust. § 358 druhá veta Obchodného zákonníka započítaniu nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie. Preto tvrdíme, že jednoznačne možno započítať všetky pohľadávky oprávneného zaradené pod por. č. 1, 2, 3, 7 až 16 v celkovej sume na istine 485.689,- Sk so všetkými, resp. s akoukoľvek pohľadávkou povinného zaradenou pod por. č.1 až 11 v celkovej sume na istine 817.230,23 Sk. Je tomu tak preto, že:

- zo súboru pohľadávok povinného (ktoré akceptoval súd na započítanie) je pohľadávkou z časovo najvzdialenejšou dobou splatnosti pohľadávka založená nezaplatením sumy 266.448,64 Sk na faktúre č. 14025993, ktorá bola splatná 08. 03. 1993;

- premlčanie práva na zaplatenie tejto pohľadávky (faktúra č. 14025993) nastalo 08. 03. 1997;

- všetky ďalšie pohľadávky povinného pod por. č. 2 až 11 podľahli premlčaniu po 08. 03. 1997;

- všetky pohľadávky oprávneného pod por. č. 1,2,3,7 až 16 boli splatné skôr, t. j. pred 08. 03. 1997;

a teda, keďže ide o viacero záväzkov medzi tými istými subjektmi, keď je veriteľ jednej pohľadávky súčasne dlžníkom druhej pohľadávky a naopak (vzájomnosť pohľadávok), pohľadávky sú rovnakého druhu, vzájomne sa kryjú a premlčanie akejkoľvek pohľadávky povinného pod por. č. 1 až 11 nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky oprávneného pod por. č. 1, 2, 3, 7 až 16 stali spôsobilými na započítanie (nastala ich splatnosť), pohľadávky oprávneného pod por. č. 1, 2, 3, 7 až 16 v sume na istine 485.689,-

Sk definitívne zanikli aj bez jeho súhlasu jednostranným zápočtom zo dňa 16. 07. 2009, a to spätne k momentu kedy sa vzájomné pohľadávky stretli.

11) Keďže pohľadávky zanikajú k momentu kedy sa stretli, je potrebné konštatovať, že pohľadávky oprávneného pod por. č. 1, 2, 3, 7 až 16 zanikli hneď v momente svojej splatnosti, keďže to je moment ich stretu s pohľadávkami povinného, resp. nadobudnutia spôsobilosti pre započítanie. Povinný sa tak nemohol dostať do omeškania so splnením týchto pohľadávok a oprávnenému tak nevznikol nárok na úroky z omeškania pri takto zaniknutých pohľadávkach.

12) Porušovateľ v odôvodnení potreby hľadiet' na pohľadávky povinného (sťažovateľa) na jednej strane a oprávneného na druhej strane ako na nedielne celky uvádza, že súd nie je povinný hľadiet' na jednotlivé pohľadávky účastníkov, keďže si ich (podľa názoru súdu) povinný neuplatnil ako jednotlivé samostatné pohľadávky, ale ako celok. S týmto argumentom porušovateľa sa nedá súhlasiť. Úprava započítania síce v Obchodnom zákonníku nemá charakter kogentnej úpravy no medzi účastníkmi nebola dohodnutá odlišná úprava započítania vzájomných pohľadávok. Nie je teda prípustné, aby povinný svojim jednostranným právnym úkonom mohol spôsobiť odlišné právne účinky než tie, ktoré s právnym úkonom spája právny predpis. Obchodný zákonník v spojení s Občianskym zákonníkom presne stanovuje účinky jednostranného započítania. Účinkom započítania je zánik pohľadávok k momentu ich stretu. Porušovateľ však uviedol, že za moment stretu pohľadávok považuje deň 23. 09. 1997. Pri pohľadávkach oprávneného, ktoré sa stali splatnými pred týmto dátumom, tak súd konštatuje, že k zániku týchto pohľadávok nedošlo v momente, kedy sa vzájomné pohľadávky stretli, ale v inom, súdom určenom, momente. Tento prístup nemá oporu v právnom poriadku, a preto právne neobstojí; predstavuje zásah do vyššie definovaných základných práv sťažovateľa...

13) Upozorňujeme, že v okamihu, keď sa započítateľné pohľadávky povinného pod por. č. 1 až 11 stretli s pohľadávkami oprávneného pod por. č. 1, 2, 3, 7 až 16, nebola žiadna z pohľadávok povinného premlčaná!

14) Porušovateľ v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že nemá preukázané, že povinný (sťažovateľ) je veriteľom pohľadávok z faktúr pod por. č. 7, 8, 9. Konštatuje, že povinný tieto pohľadávky postúpil na spoločnosť K. spol. s r. o., ... zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 7. 1996. Súd však odmietol akceptovať dôkazy predložené povinným

v odvolaní zo dňa 23. 11. 2010, a to dodatok k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 08. 1996, ktorý súd považuje za zmätočný a neurčitý, ako aj oznámenie o postúpení pohľadávky, pri ktorom podľa súdu nebolo preukázané jeho doručenie oprávnenému.»

Sťažovateľ nesúhlasí s „takýmto postupom a tvrdením porušovateľa“. V tejto súvislosti tvrdí, že „... z dodatku k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 8. 1996, v spojení so znením oznámenia o postúpení pohľadávky nie je možné mať pochybnosti o obsahu vôle zmluvných strán. Pri použití náležitého výkladu prejavu vôle jednotlivých zmluvných strán nemožno dospieť k záveru, že dodatok je zmätočný a neurčitý. Spoločnosť K. spol. s r. o. v oznámení jednoznačne prezentuje, ktoré pohľadávky spätne nadobudol povinný, teda odzrkadľuje výsledok uzatvorenia dodatku k zmluve o postúpení pohľadávky... Ak by však aj napriek riadne vykonanému výkladu prejavov vôle zmluvných strán, súd mal pochybnosť o vôli zmluvných strán, bol povinný vykonať dokazovanie a to i napriek tomu, že strany ďalšie dokazovanie v tomto smere nenavrhli, pretože objasnenie uvedenej skutočnosti je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V čase označovania dôkazov preukazujúcich nadobudnutie pohľadávok povinným, neexistoval rozumný predpoklad, že súd môže dospieť k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu na základe predložených dôkazov. Povinný (sťažovateľ) predpokladal, že produkované dôkazné návrhy musia postačovať na preukázanie ním tvrdených skutočností, a tak ďalšie dokazovanie (napriek tomu, že by vedel označiť ďalšie dôkazy) nenavrhol.“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo Ing. V. K... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Čadca zo dňa 13. 06. 2011, sp. zn.: 5 Er 450/2009-516, EX 9558/09 bolo porušené.

2) Základné Ing. V. K... na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca zo dňa 13. 06. 2011, sp. zn.: 5 Er 450/2009-516, EX 9558/09 bolo porušené.

3) Uznesenie Okresného súdu Čadca zo dňa 13. 06. 2011, sp. zn.: 5 Er 450/2009-516, EX 9558/09 sa zrušuje a vec sa tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

4) Ing. V. K... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500,- EUR, ktoré je mu Okresný súd Čadca povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5) Okresný súd Čadca je povinný uhradiť Ing. V. K... trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet jej právneho zástupcu F... a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z vyžiadaného exekučného spisu súdneho exekútora sp. zn. EX 9558/09 (ďalej len „exekučný spis“) ústavný súd zistil, že súčasne s námietkami proti exekúcii bol okresnému súdu 29. októbra 2009 doručený aj návrh sťažovateľa na odklad exekúcie z dôvodu, že

možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Okresný súd uznesením sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09 z 2. februára 2010 povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania o podaných námietkach povinného proti exekúcii vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09. Na základe odvolania oprávneného Krajský súd v Žiline napadnuté uznesenie o odklade exekúcie z 2. februára 2010 potvrdil.

Z exekučného spisu ústavný súd ďalej zistil, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podal proti namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09 z 13. júna 2011, ktorým boli zamietnuté jeho námietky proti exekúcii, podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania. Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na základe podnetu sťažovateľa 17. októbra 2011 podal proti namietanému uzneseniu okresného súdu mimoriadne dovolanie. O mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 M Cdo 19/2011, pričom zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že do dňa predbežného prerokovania sťažnosti o ňom dovolací súd ešte nerozhodol.

Vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), bolo úlohou ústavného súdu predbežne prerokovať sťažnosť z hľadiska sťažovateľom namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09 z 13. júna 2011.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej

uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Vychádzajúc zo svojho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd ústavný súd musel vziať do úvahy skutočnosť, že sťažovateľom namietané uznesenie okresného súdu bolo na základe jeho podnetu napadnuté aj mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora sp. zn. VI/2 Pz 705/2011 zo 17. októbra 2011.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nie je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu potrebné vyčerpať, keďže ich nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy priamo dostupné sťažovateľovi (I. ÚS 37/96). V prípade, ak sťažovateľ príslušnému orgánu podá podnet na podanie mimoriadneho opravného prostriedku a tento orgán mimoriadny opravný prostriedok aj skutočne podá, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúma, či takýto prostriedok možno považovať za účinný právny prostriedok nápravy tých základných práv alebo slobôd, s namietaným porušením ktorých sa sťažovateľ svojou sťažnosťou obrátil na ústavný súd.

Ústavný súd v tejto súvislosti už judikoval, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora podané na návrh sťažovateľa možno (vzhľadom na do úvahy prichádzajúce kasačné účinky rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu o ňom) považovať za účinný právny prostriedok nápravy základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie v posudzovanom prípade sťažovateľ sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namieta (m. m. II. ÚS 42/01).

Taktiež ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát uviedol, že splnenie zákonom ustanovených podmienok na podanie mimoriadneho dovolania nepatrí do výlučnej právomoci generálneho prokurátora, ale podlieha prieskumu zo strany dovolacieho súdu (I. ÚS 136/06, II. ÚS 346/08, IV. ÚS 177/2010).

Podľa na vec sťažovateľa aplikovateľnej judikatúry ústavného súdu v prípadoch, ak je o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená (IV. ÚS 10/02).

Z už uvedeného vyplýva, že v exekučnej veci oprávneného proti sťažovateľovi ako povinnému o vymoženie sumy 26 694,75 € s príslušenstvom vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 450/2009 podal generálny prokurátor na podnet sťažovateľa, t. j. účastníka konania, 17. októbra 2011 mimoriadne dovolanie proti namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Er 450/2009, EX 9558/09 z 13. júna 2011, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 M Cdo 19/2011 zatiaľ nerozhodol.

Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom.

Ústavný súd v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti vychádza z právneho názoru (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (k tomu porovnaj aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bulena

a spol. proti Českej republike a rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky zv. 29/uznesenie č. 3 a pod.).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navyše, podľa názoru ústavného súdu v danom prípade existuje aj dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci. Z obsahu exekučného spisu totiž vyplýva, že sťažovateľ z rovnakých dôvodov, aké uviedol v námietkach proti exekúcii a aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, podal 17. augusta 2011 návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom exekučný súd dosiaľ nerozhodol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012